

A TUDOMÁNY MEGCÁFOLJA A BIBLIÁT?

Mit kezdünk a tudomány és a Biblia ellentmondásaival?

Miképpen egyeztethetők össze a bibliai hit állításai a modern kor tudományos ismereteivel? Werner Heisenberg (a kvantummechanika úttörője) mondta: „Egy korty tudomány ateistává tesz, de a pohár alján ott van Isten.”

A tudomány alapjaira a logika: az és csak az fogadható el a tudomány számára, ami az értelemmel megalapozható. A logika szabályai szerint épülnek fel tehát a tudományos elméletek, amelyeknek alapkövei az axiómák – bizonyítás nélküli kiindulótételek.

A kísérletek minden elmélet igazságtartalmának bírái: egyetlen negatív kísérleti elrendezés is cáfol. Elméletet bizonyítani nem lehet, hiszen sosem tudhatjuk, hogy a jövőben nem találunk-e cáfoló kísérletet. Ezért a tudományelmélet nem beszél bizonyított, csak igazolt elméletről.

Az első kortyot már megittuk a tudomány poharából, amely meggyőzően tárja elénk, miképp cáfolhatók a tudomány eredményeivel a Biblia csodái. Ne elégedjünk meg azonban eme első korttyal!

Valóban lehet az értelem a valóság fő mértéke? Manapság épp a tudományos módszer követel felülbírálat.

Pl.: hipnózisban vizsgálták az emberi logika viselkedését. Az eredmény rámutat, hogy az emberi elme nem szigorúan a logika szerint működik, akár illogikus is lehet. A kvantummechanika több jelensége is kikényszeríti, hogy feladjuk a hagyományos logikát. A jelek szerint a természet nem követi maximálisan a tudományelmélet által igényelt logikusságot...

Ha sem az emberi elme, sem a fizika nem teljesíti azokat a szigorú feltételeket, amiket a pozitívista tudományelmélet követel, milyen alapon várjuk el a világegyetemről, hogy mindenben alkalmazkodjon ezen ideákhoz? A pozitívista tudományelmélet a csodákat nem azért tagadja, mert cáfoltnak tudja, hanem mert eleve, elvileg lehetetlennek bélyegzi: még ha történik is csoda, tudományosan akkor is tagadni kell létét. Ez nem tudományos hozzáállás!

A teológia tudománya szintén a logika szerint jár el, amikor következtet. Ugyanakkor a logika teológiai értelmét vallja, miszerint a logika alapja a logosz – Isten igéje. A biblikus keresztyénség számára az a mérvadó, amit a Szentírásból ismerhetünk, illetve abból logikailag kikövetkeztethetünk.

Senki nem kételkedik azokban az eseményekben, amelyeket átélt, még ha tudományosan nem is igazolható minden tapasztalatunk. Hasonlóképpen nem kételkedünk a történelemben.

Mennyivel ér kevesebbet az ókori történelem más eseményei között az, amit az apostolok tapasztaltak meg Jézussal? Sokan megbízhatatlannak tartják e tanúságtételeket, pedig az evangéliumok sokkal jobban dokumentáltak más akko-

ri feljegyzéseknél. A tudományosság elveit éppúgy valló, de hívő tudósok belátják, hogy tudományos szempontból is elfogadhatók az evangéliumok.

Úgy tűnik, hogy a teológia sokkal jobban igazodik az emberi lélek jellemzőihez is, mint a (természet)tudomány. A biblikus meggyőződés szerint lélek és test között létezik kölcsönhatás, jóllehet csak a test tartozik a materiális szférához, azaz a tudományosan vizsgálható jelenségekhez. Orvosok is kiemelik a hit lelket erősítő, gyógyulást segítő szerepét. Miért kellene elvetni a világ és Szentlélek kölcsönhatását?

Mi tekinthető ama axiómának, amely nélkül az egész keresztyén teológia érvényét vesztené? Mindaz, amit a tanítványok átéltek, hazugsággá válik, ha Jézus végül meghal a kereszten. Bár ők maguk sem akarták elhinni, találkozások révén kénytelenek voltak elfogadni, hogy Jézus bár meghalt, mégis él. Jézus feltámadása hát a keresztyénség sarokpontja, mint Isten egyszeri és megismételhetetlen csodája!

A feltámadás ellen felhozott érvek inkább az előítélet termékei, mintsem cáfolatok. Az evangéliumok pszichológiai, vallási, történeti vizsgálata azt mutatja, hogy a tanítványok élményei a húsvét utáni Jézussal való találkozásokban valósak.

A keresztyének az „egyszerűbb” magyarázatot fogadják el: elhiszik a szemtanúk tanúsága alapján Jézus feltámadását. Az apostolok élményeinek tudományos vizsgálata alapján megalapozható ez a lehetőség.

Amiképpen a tudomány axiómái bár jó kiindulásnak látszanak, de nem bizonyíthatók, azonképp tekinthetjük a feltámadást is olyan axiómának, amely az apostolok élményeiből automatikusan adódik.

Ezen feltámadás-axióma alapján az apostolokhoz hasonlóan a keresztyéneknek sem kell kételkedniük abban, amit Jézus életében tett, és mondott. A feltámadás csodája mellett pedig már nem kell leblokkolnunk, hogy más, kisebb csodák is történhettek a Bibliában. Ezért az evangéliumi hit elfogadja az Ószövetség történeteit, csodáit is, elfogadja a teremtésről írottakat is – mert Jézus egyértelműen úgy tárta a tanítványok elé, mint igazat.

A tudomány tehát nem cáfolja – nem is cáfolhatja – a Biblia állításait. A kettő két különböző axiómarendszert alkot. Ugyanakkor, mivel a feltámadás-hit és a tudomány legújabb fejleményei rámutatnak a tudomány hiányosságaira, ezért megbízhatóbbnak tekintik Isten igéjét a tudományos elméleteknél. Ugyanakkor nem mentesül a teológia sem az alól a tudományos feladat alól, hogy ezt az ígét értelmezze, ellenőrzéseknek vesse alá.

Pl.: amikor a hittudomány az evolúciót veti össze a teremtéstörténettel, nemcsak a fejlődéselmélet hiányosságairól és buktatóiról nem feledkezik meg, hanem arról sem, hogy a Biblia első lapjain mindjárt két, eltérő teremtéstörténetet olvashatunk.

Érdekes hát óvatosan bánni az olyan véleményekkel, melyek arról akarnak meggyőzni, hogy a tudomány cáfolja a Bibliát. Ez a tudomány poharából csupán az első korty! Alaposabb tanulmányozás révén rájöhethetünk, hogy a tudomány serlegének alján Isten rejtezik. Ő a világ – és így a tudomány Teremtője – a világ Megváltója, Aki kereszthalálával és feltámadásával elhozta híveinek az örökéletet! Ezt hinni nem jelent tudománytalanságot – ezt cáfoltnak kiképzni viszont igen...